Tlapka a Hvězdička

Šárka Hieke

V jednom velkém domě plném dětí, na jihu čarokrásné země, žila hodná a laskavá holčička Julinka. Měla moc ráda zvířátka, hlavně psí holku Tlapku, která bydlela v domě společně s dětmi a stejně jako ony si užívala dnů, kdy svítilo sluníčko, i těch, kdy okolí pokryla sněhová peřina.

Julinka se o fenku moc hezky starala. Každý den jí měnila vodu v miskách, krmila ji, hrála si s ní, skotačila a dováděla.

Blížily se Julinčiny narozeniny a ona si ze všeho nejvíc přála koťátko.

„Kdybych tak měla krásnou bílou kočičku, to by byl ten nejlepší dárek na světě," opakovala už dlouho před narozeninami. Jenže čím víc se ten velký den blížil, tím víc pochybovala, že se její přání splní. Děti se jí jen smály a tvrdily, že nikdo nedostane všechno, co chce, a ona jim dávala chvílemi za pravdu. Svoje obavy svěřila i malé psí kamarádce. Věděla, že ona se jí smát nebude.

Tlapka se jí sice nesmála, ale tak se bála, že nemohla ani usnout. Měla strach, že když Julinka dostane koťátko, už si s ní nebude hrát a zapomene na ni. Bylo dávno po půlnoci, když si najednou vzpomněla na příběh, který jim kdysi vyprávěl starý toulavý pes. Ve skalách, nedaleko od domu, kde děti bydlely, jsou prý jeskyně plné drahokamů. Tlapku proto napadlo, že kdyby pro Julii vybrala ty nejkrásnější diamanty, určitě by holčička na koťátko zapomněla a dál si hrála jen s ní.

Tlapka se sice bála tmy i toho, že bude muset jít přes les, ale dodala si odvahy, popadla do tlamičky proutěný košíček a vydala se na cestu. Byla v ní malá dušička, ale ani na chvilku se nezastavila, dokud nedošla ke skalám. Rychle vyběhla nahoru a ani nemusela moc hledat, jeskyně se nacházela přímo před ní. Vchod byl tak malinký, že by se jím lidé neprotáhli, ale pro malého pejska to byla hračka.